

[Tyroll]

veauet, men hertil kommer, at det kommunale bistandskontor i princippet kan yde den yderligere hjælp og vejledning, som kan fjerne eller mindske de problemer, som har ført til, at vedkommende er blevet anset for ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, eller man kan give den pågældende anden form for hjælp. Hverken A-kasser eller arbejdsformidlingskontorer er indrettet på eller udstyret til at kunne yde en sådan bistand, og i en række tilfælde må man derfor formode, at det i virkeligheden ikke er til den enkeltes fordel« – det skal man bemærke sig – »at bevare dagpengeretten gennem længere tid, idet vedkommende snarere har brug for en hjælp fra det sociale bistandssystem.«

Bortset fra, at det er tvivlsomt, om der er adgang til at modtage bistandshjælp, efter at det er vedtaget, at den pågældende ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, så er der tale om et angreb på hele forsikringssystemet med princippet om erstatning for den bortfaldne indkomst på arbejdsmarkedet, som jeg altså kunne citere fremtrædende socialdemokrater for før.

Som led i en meget bagvendt argumentation for dette meget omfattende overgreb mod de arbejdsløse fremføres det, at den store ændring i forholdet mellem udbud og efterspørgsel efter arbejdskraft bl.a. indebærer, at der kun anmeldes meget få stillinger til arbejdsformidlingen og da til den bedst kvalificerede del af arbejdskraften. Det er jo ganske rigtigt. Man kan beregne, at det i gennemsnit svarer til, at hvert af de ca. 250 arbejdsformidlingskontorer kun får anmeldt mellem 1 og 2 job om dagen. Men dette tal bliver ikke brugt til at konstatere, at arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for arbejderne, for de arbejdsløse. Derimod bruges det til at påvise, at arbejdsformidlingen kun vanskeligt kan kontrollere, om de arbejdsløse vil overtage et arbejde, når der ikke er noget at anvise, og det er selvfølgelig også rigtigt nok.

Derfor efterlyser arbejdsgruppen nogle klare retlige regler, der kan træde i stedet for den manglende kontrolmulighed ved anvisning af arbejde, og derfor det foreslåede angreb på forsikringssystemet og overførelse af de arbejdsløse til bistandsloven.

Jeg spurgte ved et samråd i arbejdsmarkedsudvalget arbejdsministeren, hvilke dele af arbejdsgruppens forslag han ikke ville sende videre til behandling i landsarbejdsnævnet

og til udarbejdelse af lovforslag. Ministeren nævnte udtrykkelig ikke det her citerede om rådighedsbegrebets afklaring. Derfor må vi indtil videre regne med, at det er med i det lovforslag, som er bebudet.

Dernæst står det altså klart, at folketinget har to Camre, der begge vil gøre arbejdsløshedsforsikringen til en del af bistandsloven – eller kan det afkræftes af ministrene? Kan man afkræfte, at man vil foretage så grove angreb og efterhånden fjerne en del fra arbejdsmarkedet og sætte over på bistandshjælp fremfor det sikringsystem, som skulle garantere dem mod det lønbortfald, som finder sted i så stort et omfang for øjeblikket?

Jeg synes, det vil være meget interessant at se, hvilken form for behandling der her vil blive foretaget fra de faglige organisationers side, som er repræsenteret i landsarbejdsnævnet. Det viste sig ved løntrykkerbekendtgørelsen, at man var meget sent ude fra ét forbunds side, men dog kom frem med sin modstand, nemlig fra Specialarbejderforbundets side. Vil man denne gang fra de større forbund yde modstand imod den politik, der er lagt frem her, og som man altså ikke har taget afstand fra? Vil man i tide melde fra? Vil man i tide prøve at sikre, at de enkelte medlemmer af fagbevægelsen ikke langsomt individuelt trækkes ud af arbejdsløshedsunderstøttelsen, ud af forsikringssystemet og overlades til en individuel behandling efter bistandsloven?

Jeg mener, at disse spørgsmål er ret så væsentlige i forbindelse med et andet spørgsmål, som er af afgørende betydning for øjeblikket, og det er hele spørgsmålet om eksklusivaftaler, som man altså også har lagt op til at udhule fra socialdemokratiets side. Hvis ikke fagbevægelsen er i stand til at sikre de medlemmer, der bliver arbejdsløse, mod en sådan langsom udlusning af forsikringssystemet, så viser den sig ikke værdig som en egentlig enhedsfagbevægelse, der samler alle arbejdere og beskytter dem imod de overgreb, der kommer fra borgerlig side. Derfor er det selvfølgelig også svært at se, hvad man i givet fald vil påberåbe sig, når man vil fastholde en eksklusivbestemmelse, når dette er et redskab for bevarelse af enhedsfagbevægelsen. Denne enhedsfagbevægelse viser man sig jo ikke i stand til at forsvare, når det drejer sig om de arbejdsløses rettigheder.